

**Maskavas un visas Krievzemes Patriarha KIRILA
Kristus Piedzimšanas svētku vēstījums
virsganiem, draudžu ganiem, diakoniem, mūku kārtai
un visiem uzticamajiem Krievzemes Pareizticīgās Baznīcas bērniem**

**Kungā mīļotie virsgani,
godātie priesteri un diakoni, Dievu mīlošie inoki un inokiņas,
dārgie brāļi un māsas!**

No sirds sveicu visus jūs lielajos un pasauli pestījošajos mūsu Kunga Jēzus Kristus Piedzimšanas svētkos.

Brīnumainais Dieva iemiesošanās brīnums, kas notika pirms vairāk nekā divtūkstoš gadiem, arī šodien piepilda mūsu sirdis ar neizsakāmu prieku. *Šodien Dievs uz zemes atnācis – un cilvēks uzkāpj debesīs* (stihira svētku vakara dievkalpojumā). Visa Radītājs un Gādnieks nācis pasaulē, jo Savas žēlastības dēļ nevarēja *nolūkoties uz sātana mocītajiem cilvēkiem* (svētās Kristības kārtā); būdams *mīlestības uzvarēts, Beziesākuma un Neizsakāms, atnāca, lai uzmeklētu Savu radīto* (sirdssk. Romāna Meloda kondaks līdzībai par pazudušo grasi).

Piepildījušies diženo Dieva Vārdu vēstītāju apbrīnojamie pareģojumi, un cilvēcei, kura tūkstošiem gadus gaidījusi pestīšanu un atbrīvošanu, vārgusi zem grēku nastas smaguma, cietusi no lāsta ne tikai zemes dzīves laikā, bet arī pēc nāves, atvērušās debesu durvis. *No mūžamziedošās Jaunavas miesu pieņēmis* mūsu Kungs Jēzus Kristus (Vissvētās Dievadzemdētājas Piedzimšanas kanons) – un ķerubs, kurš ar ugunīgu zobenu sargā ieeju paradīzē, *atkāpjjas no dzīvības koka* (stihira svētku vakara dievkalpojumā). Dievišķais Bērns piedzimis pasaules pestīšanai, *nolikts zem bauslības, lai izpirktu tos, pār kuriem valdīja bauslība, ka mēs iegūtu bērnu tiesības* (Gal. 4, 4-5).

Neaptverama ir Kunga pazemība: būdams Visvarens Valdnieks, Viņš parādās cilvēkiem kā bezpalīdzīgs bērns, būdams Dievs, pieņem nīcīgo miesu un pacieš zemes dzīves smagumu, būdams Nemirstīgs, labprātīgi dodas nāvē, mokošā un kaunpilnā. Un dara to ne jau izredzēto dēļ – praviešu, taisno un Savu uzticamo kalpotāju. Kristus nāk dēļ ikviena no mums, Viņš vēlas visu un ikviena pestīšanu – grēcinieku un noziedznieku, vienaldzīgo un nolaidīgo, bailīgo un nikno, pat Savu slepkavu!

Kungs nenoraida nevienu, nevienu nenicina, bet tieši pretēji – pieņem mūsu cilvēcisko miesu, atjauno to caur Dieva iemiesošanos, krusta ciešanām un dzīvudarošo Augšāmcelšanos, paceļ to Svētās Trijādības dzīlēs, iesvētī ar atrašanos

Dieva Troņa labajā pusē. Un šo Dzīvudarošo Kristus Miesu, Viņa Visšķīstās Asinis, izlietas par katru no mums, mēs baudām Euharistijas Sakramentā – un kļūstam vienoti miesā un vienoti asinīs ne tikai ar Pestītāju, bet arī cits ar citu.

Diemžēl šodien mēs redzam, kā nesaskaņu viļņi šūpo Baznīcas kuģi, kā strīdu un pretrunu vētra svārsta pareizticīgo vienotību, kā ienaidnieka un kārdinātāja aptumšotie ļaudis dzīvē ūdens Avota vietā priekšroku dod *saduļķotam un dzeršanai nederīgam ļaunprātīgu herēžu avotam* (kanons I Vispasaules koncila svētajiem tēviem). Šādā sarežģītā laikā mums visiem jāatceras, ka Kungs piedzima, tika sist krustā un augšāmcēlās dēļ ikviena no mums, ka Viņš dibināja uz zemes Vienoto, Svēto, Biedroto un Apustulisko Baznīcu. Piederot Baznīcai, mēs esam aicināti pārvarēt nesaskaņas, pretrunas un konfliktus, dziedināt šķelšanās, palīdzēt tiem, kuri pārdzīvo karu šausmas, cieš no spaidiem un netaisnības.

Kungs nepiedzima ķēniņa pilī, bet nabadzīgā alā, *galējā nabadzībā*. Liekas, kas var būt sliktāks par alu un trūcīgāks par sili lopiem? Bet tāda vieta ir – tā ir grēka izdedzināts tukšs sirds vietā cilvēkam, kurš attālinājies no Dieva, ir vienaldzīgs, iztukšots, kaislību novārdzināts. Tomēr mūsu spēkos ir padarīt savu dvēseli par Dieva mājokli, atcerēties, ka Kungs ir tuvu, pie durvīm, un Viņš pazemīgi gaida, kad mēs beidzot ieraudzīsim Viņu ar ticības acīm, ielaidīsim Viņu savā dzīvē, sadzirdēsim Viņa vārdus, atbildēsim uz Viņa mīlestību – un ļausim Viņam Pašam darboties mūsos.

Visa pasaule līksmo par Pestītāja visslavēto piedzimšanu: eņģeļi dzied slavas dziesmas, gani līksmo, gudrie paklanās Viņam un pienes dāvanas, un tikai ļaunuma pārņemtā un naida piepildītā Hēroda sirds negrib pieņemt dievišķo patiesību, nepriecājas – bet dreb, ne no Dieva bijības – bet no bailēm. Padomāsim, vai mēs ar saviem darbiem nelīdzināmies viņam, vai neliekam pirmajā vietā personīgo labklājību un komfortu, vai nebaidāmies, ka kāds būs labāks par mums, talantīgāks un izcilāks, vai mēs nedarām ļaunu šādam cilvēkam, cenšoties ievainot viņu vai nomelnot citu priekšā, nogāzt no pjedestāla, lai paceltu uz augstāko pakāpienu sevi? Vai nenotiek tā, ka par patiesības avotu mums kļūst nevis Kungs un Viņa svētie likumi, bet mēs paši? Vai mēs nekārdinām citus, uzdodot par patiesību savus personīgos, mums izdevīgos izdomājumus, vai mēs neplosām Kristus drānas ar savām ambiciozajām darbībām, nesējam nesaskaņu un kurnēšanas sēklu ticības brāļu vidū?

Uzlūkojot šodien Dievbērnu Kristu, noliekot sevi vaigu vaigā ar dievišķo patiesību, noņemsim kaislību *smagumu un grēku, kas ap mums tinas* (Ebr. 12, 1), piensīsim kvēlas lūgšanas par Pareizticības vienotības stiprināšanu un mīlestības vairošanos, atceroties to, ka *mīlestība ir lēnprātīga, tā neskauž, nelielās, nemeklē savu labumu, tā nepiemin ļaunu, nepriecājas par netaisnību; tā aplāj visu, tā tic visu, tā cer visu, tā panes visu* (1. Kor. 13, 4-7).

Svētku dievkalpojumu tekstos tiek slavināts ne tikai mūsu Pestīšanai dzimušais Kungs, bet arī tie, kuriem pateicoties kļuva iespējama Viņa iemiesošanās – Visšķīstā Jaunava Marija, taisnais Jāzeps Saderinātais, svētie sentēvi. Atcerēsimies arī mēs šajā svētku dienā savus tuvos: apmeklēsim vecākus un draugus, veltīsim viņiem uzmanību, atradīsim labus vārdus, pateiksimies par visu, ko viņi mūsu labā dara. Lai mūsu sirdī, piepildītā ar mīlestību pret Dievu un tuvāko, iemājo Visžēlīgais Kristus, *Pirmsmūžīgais un Nesasniedzamais; neredzamajam Tēvam Līdzbūtīgais* (svētku vakara dievkalpojuma sedalens). Āmen.

MASKAVAS UN VISAS KRIEVZEMES PATRIARHS

Kristus Piedzimšana

2019./2020. gads

Maskava